

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr.,
1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr.,
1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 fr., 1/2 an 20 fr., 1 an 40 fr.

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cîsnădiei Nr. 3.

Se prenumere și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Nu cerși!

Adevărul, dacă bine e obștesc atîrnă
dela recunoșterea lui, ese în cele din
urmă el de el la iveală.

Am stat deci pe gânduri, dacă trebuie
ori nu să dăm vre-o importanță noiei
campanii ce s'a pornit asupra „Tribunei“.

Nu odată publicul român ne-a vî-
dut, ca astăzi, puși în necesitate de apê-
rare atît față cu presa maghiară, cît și
față cu o parte din presa română. Nimic
însă nu i-a folosit „Tribunei“ mai
mult ca lipsa de cumpêt a adversarilor
ei, care, spunînd prea multe neadevăruri
despre noi, au făcut ca lumea să nu mai
pună în cele din urmă nici un temei pe
spusele lor. Și de astă-dată dar' atacul
concentric nu va pute decît să îndrepteze
cu atît mai vîrtos luarea aminte a pu-
blicului asupra „Tribunei“, ear' publicul
sînt oameni, care vîd cu ochii lor și ju-
decă cu mintea lor. Va eși adevărul la
iveală!

Binele obștesc cere însă, ca aceasta
să se întempe cît mai curînd, în tot
casul nu prea tîrziu. De aceea nu avem
dreptul de a sta ca nisce privitori indife-
renți, ci trebuie să-i dăm, pe cît atîrnă
de noi, fiesce-căruia elementele de jude-
cată, pentru-ca recunoșterea adevărului
să fie cît mai curînd cu putință.

Datoria aceasta vom să ni-o împlinim
astăzi — cel puțin în parte.

Ne aducem cu toții aminte de tim-
pul, cînd pentru informarea și „capaci-
tarea“ publicului român existau cîteva
foi, atîrnătoare fiesce-care de cîte un om,
care, chiar avînd cele mai bune inten-
țiuni, trebuia să se uite mereu împregiurul
său și să bage bine de seamă, ca nu cumva
să-i scape din condeiu vre-o vorbă, care
ar pute să-l pună în conflict fie cu poli-
ția, fie cu micul cerc de „mecenati“,
care-l sprijineau cu subvențiuni ori prin
abonamente făcute în cercul lor de în-
rîurire.

În asemenea împregiurări numai o
mică parte din marea comoară de adevê-
ruri putea să ese în coloanele organelor
de publicitate la iveală. Ori-și-cîte ar fi
sciut publicistul, cetitorul numai puține
putea să afle dela el, căci despre una nu
putea să-i vorbească, fiindcă se temea de

poliție, ear' despre multe altele trebuia să
tacă, pentru-ca să nu supere pe cutare ori
cutare om de influință, dela care atîrnă,
— cel puțin în parte, — existența orga-
nului de publicitate. Cele mai multe ade-
văruri rămăneau deci un fel de apanagiu
al unui mic cerc de oameni, care le pro-
pagau pe necontrolate, fie prin graiu
viu, fie prin scrisori bine pecetluite.

Sînt și astăzi oameni, între dînșii
chiar și unii altfel bine inspirați, care țin,
ca în coloanele organelor de publicitate
numai anumite cestiuine să fie disc-
utate, căci, după părerea lor, „provin-
cialii“, „mulțimea“, publicul cel
mare sînt un element, căruia îi lipsesce
competența în multe cestiuine de interes
public și care trebuie să primească cu toată
încrederea conducerea „fruntașilor“. —
Apoi mai e, tot după părerea lor, — și
o cestiuine de tact, ca în fața adversari-
lor să nu ne dăm pe față toate gândurile,
toate sentimentele, toate aspirațiunile. —
Ar urma deci ca și astăzi anumite ade-
văruri tot numai pe necontrolate, fie
prin graiu viu, fie prin scrisori pecetluite
să se propage.

Așa se și face. Foarte firesce însă
alătura cu adevărul se propagă, — tot
pe necontrolate, — și minciuna, și
nu este între cetitorii „Tribunei“ nici
unul, care să nu fi primit împărtășiri
„confidențiale“ despre lucruri adese-
ori foarte grave, care nu erau adevêrate
și pe care timp îndelungat le-a creșut.

„Tribuna“, care ține să vadă tot, să
audă tot și spune tot, „Tribuna“, ale
căreia coloane stau deschise pentru ori-și-ce
cestiuine de interes public, „Tribuna“
aceasta nu numai împedecă propagarea
minciunii, ci face totodată ca adevărul să
ese cît mai curînd la iveală.

Nici că se poate însă altfel.

Un organ de publicitate, dacă e în-
ființat și susținut de un partid oare-care,
are să judece toate lucrurile din punctul de
vedere al acestui partid, să tacă ori să
vorbească, să susțină ori să combată po-
trivit cu interesele partidului, să stee tot-
deauna în serviciul partidului și la dispo-
sițiunea conducătorilor ori conducătorului
din fruntea partidului. Ear' dacă e înființat
și susținut de un om, organul de publici-
tate stă la dispozițiunea acestui om și are
să se pronunțe potrivit cu interesele lui.

„Tribuna“ a fost înființată — nu
de un partid, nici de câțiva oameni, nici
mai ales de un singur om, ci de o parte
din public, care numai cu ajutorul între-
gului public poate să o susțină. Ea are
deci să fie independentă atît față cu con-
ducătorii partidului, cît și față cu somi-
tățile noastre politice, — un organ al
publicului.

Trebuia deci să fim chiar dintru în-
ceput împăcați cu gândul, că mulți dintre
cei-ce aspiră la conducerea politică, genați
de controlul „Tribunei“, își vor da toată
silința ca să ne creeze greutăți, pentru-ca
ori să încetăm cu controlul ori să fim în
cele din urmă siliți a pune „Tribuna“
în serviciul lor, vorbind cînd și cum le
vine lor la socoteală.

Ear' aceasta nu se poate, cîtă vreme
susținătorii „Tribunei“ stau strînși la un
loc și publicul îi sprijinesce.

De aici năvala dată asupra publicu-
lui și opintirile făcute spre a produce
desbinare în grupul așa numiților „tribu-
niști“. Înzadar au fost însă până acum
aceste opintiri: uniți prin iubire și încre-
dere reciprocă, noi amstat încheșăți,
mereu gata de jertvă, mereu gata de a
resista atît față cu intimidările adversa-
rilor, cît și față cu ademenirile lor; și de
aceea și publicul ne sprijinesce din ți în
ți mai mult.

În timpul conferenței de astă-vară
s'a produs, în sfîrșit, și între noi un fel
de desbinare.

Nu scia nici unul dintre adversari
ce este la mijloc, unii dintre dînșii au sim-
țit însă, că s'au ivit în mijlocul nostru
două curente deosebite.

În curînd după conferență un oare-
care „matador“ a și grăbit să anunțe
printr'un șir de articole, publicate în co-
loanele unei foi de aici, că „Tribuna“
se află în ajunul unei catastrofe, apoi s'au
pornit împărtășirile „confidențiale“, încît
în curînd țeara toată s'a umplut de cele
mai bizare sciri privitoare la „Tribuna“.

Și de ce era în adevăr vorba?

Pentru partea cea mare din oamenii
grupăți împregiurul „Tribunei“ lucrul
de căpetenie e „Institutul Tipogra-
fic“, ear' „Tribuna“ e mai presus de
toate un mijloc de înrîurire literară, cul-
turală, un organ pentru educațiunea poli-
tică a poporului român.

Chiar dintru început dar' acești oa-
meni au stăruit, ca lucrarea literară să
fie lesnită prin publicațiuni ieftine și în-
curajată prin onorare fie cît de mici.
Aceasta nu s'a făcut până acum. Nimeni
încă n'a găsit la „Institutul Tipogra-
fic“ mult doritele lesniri pentru pu-
blicarea scrierilor sale literare; de ase-
menea nu s'au plătit aproape de loc pen-
tru scrierile publicate în editura „In-
stitutului Tipografic“. Căci numai
astfel se putea spori „Biblioteca Popo-
rală“, vîndută cu prețuri de tot mici,
ca astfel să se creeze un public românesc
mai mare și mai sigur pentru ori-și-ce în-
treprindere literară.

Tot pentru motive literare actualul
format al „Tribunei“ n'a fost acceptat
decît în mod provisoriu, rămînînd ca șa-
rul se apară într'un format mai potrivit
cu exigentele noastre culturale, îndată-ce
„Institutul Tipografic“ va fi trecut
preste greutățile începutului.

Astă-vară aceste greutăți erau în-
vinse; trebuia deci să i-se dea „Tribu-
nei“ formatul definitiv, așa cum fusese
proiectat dintru început.

Mijloacele, de care dispune „Insti-
tutul Tipografic“, cu tot sprijinul
publicului, nu sînt însă îndestulătoare,
pentru-ca acum, deodată, să se mărească
formatul „Tribunei“, să se înceapă cu
lesnirea și încurajarea lucrării literare și
să se urmeze și cu sporirea „Bibliotecii
Poporale“. Se impunea dar' de sine
idea, ca atunci, cu ocaziunea conferenței,
să se facă apel la nisce cercuri mai largi,
pentru-ca toate să fie deodată cu putință.

Acest apel nu s'a făcut, fiindcă e
lucru de sine înțeles, că avem să fim spri-
jiniți. Noi lucrăm, lumea ne vede lu-
crînd, și aceia, care cred că e bună lu-
crarea aceasta, ne spriginesc necondiționat,
în virtutea lucrării noastre; ear' sprijinul
acelora, care ne combat ori stau indife-
renți pe cînd noi ne sbuciumăm, n'am
pute să-l obținem decît cu nisce condi-
țiuni, pe care nu ne este iertat să le pri-
mim. Am preferit deci de a ne mărgini
deocamdată să-i dăm „Tribunei“ for-
matul definitiv, rămînînd ca celelalte să
le facem mai tîrziu.

Aceasta era deosebirea de vederi, în
urma căreia „Tribuna“ le părea adver-
sarilor ajunsă „în ajunul unei catastrofe“.

Foiața „Tribunei“.

Roma învinsă.

— Tragedie în V acte. —

De Alexandru Parodi.

Traducere de I. L. Caragiati.

(Urmare.)

Actul V.

Cîmpul scelerat. — O oară înalte de revărsatul zorilor.

Scena III.

Aceiași, Posthumia, Galla

Posthumia (aleargă desperată.)

Am dreptul se m'apropiu . . . sînt mama ei,
dați loc!

S'o strîng la pept odată, s'o strîng la pept cu foc,
Și, astăzi înainte de moarte-i, înc'odată

S'o mai sărut pe frunte, și vocea ei curată
S'o mai aud . . . Vai, dați-mi loc, loc să merg
la ea!

Să-i dic măcar Adio!

Opimia.

Vai mamă!

Posthumia.

Fata mea!

Tu, tu nenorocită copilă! Așa blîndă,
Și totuși el, tiranul, te duce la osîndă!

Să mori? E drept, că lictori și popii toți aștept'
Se mori? E drept, că-i gata mormîntul tîu?

E drept,

Că tu ești osîndită? Hah, toate-asa să fie?
Vrea Luciu să te 'ngroape, Opimio, de vie?

Vrea ear' să te răpească din brațul meu? Dar' nu!
Nu crede, nu! Ești viuă, tot viuă vei fi tu!

Luciu.

Destul!

(cîtră lictori.)

Voi despărțiți-mi bîtrîna de copilă.

(Caeso și doi lictori s'apropie.)

Posthumia.

Pe mine? pe Vestală? Vai, Luciu, fie-ți milă,
Te rog! Trei lacrimi numai! Hah, singur un
cuvînt

Din urmă . . . apoi . . .

(O duce pe Opimia la o parte, căutînd în sin pumnalul
lui Fabiu, și dîce încet.)

Dragă! Tu mergi dar' la mormînt?

Auți, ia arma asta!

Opimia.

Nu pot . . . eu sînt legată.

N'am mâinile în liber.

Posthumia.

Stăi dar'!

(voind a deslega mîinile Opimiei.)

Vai blăstemată

Și neagră soarte! Doamne, să pot acum vedea!
Nu vîd nimic! Nimica! Dar' eu . . . ? Vai,
draga mea!

Eu însămi, am pumnalul, să cerc . . . Hah, nu!
oroare!

Să-mi junghiu eu fata!? Ceriuri, dar' ce să mă
fac oare?

Vai, scumpa mea! Sărută pe mamă-ta! Așa!
Odată, mai odată!

(În ciuda silințelor ce-și dă nu se poate depărta, nici să-și
oprească plînsul.)

Opimia.

Curagiu.

Posthumia.

Inima ta

Aici e . . . ? Doamne, Doamne, aici e locul? Peptul
Aici e?

Opimia.

Mamă, mamă! Acolo, da!

Posthumia (înjunghie pe Vestală).

Am dreptul

Să curm a ta viață! Decît un trau pîtat,

Mai bine moarte! Dragă, vai dragă!

Luciu.

Ce-ai lucrat?

Posthumia

(aruncînd pumnalul la picioarele Pontificelui.)

'Mi-am omorît copilă! Ești mulțumit cu mine?

(Cade pe treptele mormîntului.)

Fabiu.

Oh, Ței din cer!

Lentul

(voind să se înjunghie cu sabia sa.)

Iubito! Eu merg, eu merg cu tine!

Fabiu

(Apucă spada lui Lentul și-l desarmează.)

Nepot ești al lui Paul! Ești fiu nenorocos,
Dar' fiu viteaz! N'ai dreptul să mori fără folos

De vrei să mori, așteaptă pe Anibal!

Luciu.

Să vie

Dușmanii! Căci Vestala ne doarme pe vecie,
Ați Vestai împăcată și crima s'a spășit!

Groparilor! Dispară cadavrul adormit
De mamă-sa, dispară, căci stă deschis mormîntul!

Cu drag o să primească în sinul seu pămîntul
Pe-a Vestei preoteasă, pe fiica lui! Din cer

Ați Ței vin la luptă, și toți dușmanii per
De spada lor! Sărmanul de Anibal!

(Groparii se supun. De odată se aud din depărtare sunetele
unei muzici vage și puțin destînse.)

Primul bîtrîn.

Ascultă!

Vai . . . Anibal!

Luciu.

Ței nobili! S'au de larmă multă!

Fabiu.

Ce sgomot greu!

Eniu (cîtră Luciu și Fabiu.)

În urmă de ce ați ucis voi ați

O fată fără vină? Oh! tu popor viteaz,

De ce-ai cătat învingeri în sânge de Romană?

Ea n'a putut să 'nfrîngă mânia africană

Și n'a putut să 'ntoarne pe Anibal din drum!

În loc să-i opriți mersul cu spada, stați acum

Privind un biet cadavru: și până stați, dușmanul

S'apropie de Roma! Ce vreți cu Africanul?

Hah! Oarbă judecată! E sterp acest mormînt,

El n'a născut nimica!

Vestaepor (năvîlind în scenă.)

Nu, nu! E cerul sfînt

Și Vesta tot învinge! Acest mormînt rodesce,

Dă fruct: de astăzi lumea la jug se umilește;

Selăvia lunei astăzi se nasce, eu o sciu,

Din sângele Vestalei! Eu chiar acumă vii

Din cîmpul de bătaie: Hah, Ței noștri poartă

Pumnal de foc, și Ței decid a Romei soartă

Ca ori-și-cînd mai bine! Superbu 'nvingător

Se tot retrage, tremur' dușmanii; oastea lor

Se 'mprăscie pe cîmpuri! Ați fugi 'n fuga mare

De spaimă comandantul din Africa: el n'are

Nici fii, căci dînșii ambii în luptă au perit.

(Ținea va urma.)

Și fiindcă „Tribuna“ părea ajunsă în ajunul „catastrofei“ finale, au dat toți din toate părțile năvală asupra publicului, ca să-l amețească cu fel de fel de născociri.

Ei bine, luni de zile au trecut, dar „catastrofa“ atât de amenințătoare n'a urmat. Din contră, dela 1 Ianuarie 1888 „Tribuna“ va apăre în formatul proiectat dintru început, rămânând abonamentul tot cel de până acum. Căci nu la câștigul material imediat, ci la câștigul moral rîvnesc întemeietorii și susținătorii „Tribunei“ și dorința lor mai presus de toate este, să pună la dispozițiunea partidului național român un ziar și bun, și ieftin, și potrivit cu exigențele noastre culturale.

Celelalte se vor face și ele, mai curînd ori mai târziu, dar neapărat se vor face, căci ținem prea mult să se dîcă odată despre noi, că nu numai noi înșine am lucrat întins și cu toată inima, ci am lesnit și încurajat totodată și pe alții în lucrarea lor, că ferment am fost și totodată chiag în viața tinerei noastre societăți.

Dacă are ori nu „Tribuna“ vre-o importanță politică, dacă noi, oamenii grupăți împrejurul „Tribunei“, însemnăm ori nu ceva în viața publică a patriei noastre, aceasta e treaba Românilor: atunci, când va fi sosit timpul convenit, ei se vor pronunța, decă pun ori nu temei pe cele dîse în coloanele „Tribunei“, dacă au ori nu încredere în priceperea, în onestitatea, în buna credință, în destoinicia noastră, dacă ne-am făcut ori nu vrednici de iubirea lor.

Decamdată însă „Tribuna“ este o faptă, un factor în viața noastră publică, o putere hotărîtoare în mișcarea noastră intelectuală, o creațiune produsă cu multă sudoare, pe care nimeni nu poate s'o ignoreze.

E pentru tot omul rezonabil o cestiune de tact să-și reguleze pozițiunea față cu această faptă de desăvîrșire sigură.

Vorba e de aici înainte numai de lesnirea și încurajarea lucrării literare și de sporirea „Bibliotecei Poporale“, și când de aceasta e vorba, sîntem dator să cerem și să primim ajutorul ori-și-cui.

Să nu-și facă însă nimeni iluziunea, că mîne ori poimîne vom fi ajuns a fi siliți să cerșim hrana de toate dîlele pentru „Tribuna“ și să intrăm în serviciul acelora, care se vor fi îndurând să ni-o dea. Nici odată!

„Tribuna“ este făcută, pentru-ca să-și servească pe Români și pe cei-ce au știut să-și câștige iubirea și încrederea Românilor: stăpânii „Tribunei“ nu pot să fie decăt cei-ce stăpînesc inimile Românilor! Pe acestia, sprijinească-ne ei ori nu, sîntem totdeauna gata să-și servim — din convingere și din deferență către publicul român.

Să nu ni-se ceară însă să ne punem alătura cu aceia, cărora prea puțin le pasă, dacă Românii îi iubesc ori nu, să nu ni-se ceară să-și servim, să nu ni-se ceară nici măcar să-și cruțăm pe acestia, — căci noi facem numai ceea-ce cer Românii, ear' Românii cer să le spunem adevărul și să fim necruțători față cu cei-ce nu-și cruță pe dînșii, nu țin seamă de susceptibilitățile legitime ale lor.

Și apoi, la urma urmelor: „Mai bine cu un voinic la pagubă decăt cu șapte mișei la dobîndă!“

Lucrarea noastră e curată ca apa rîului de munte, și nu vom primi nici odată odiul de a fi intrat în transacțiuni de o valoare problematică, pentru-ca s'o putem continua cu mai multă lesnire.

Primim mai bucuos o sarcină poate prea grea pentru noi decăt ca să ne însoțim cu oameni, care n'au ținut să-și câștige încrederea publică și ar arunca, ca tovarăși, o umbră urită asupra întregii noastre lucrări.

Dacă curat e scopul, tot curate au să fie și mijloacele alese pentru realizarea lui.

Noi lucrăm, dar' nu ne căciulim, nu cerșim!

Revistă politică.

Sibiu, 26 Noembrie st. v.

De un lung timp încoace Rusia își concentrează mereu trupele sale la granița austro-ungară. Cercu- rile militare și politice ale monar-

noastre priviau dintru început cu oarecare neîncredere la pregătirile militare ale Rusiei, dar' se pare, ele abia acum observă, că aceste pregătiri sînt potrivite a conturba pacea și a periclita siguranța monarhiei. Comunicatul oficios despre necesitatea contramăsurilor corespunzătoare ce l'a signalizat ieri depeșa noastră din Viena este următorul:

„Deja de un timp încoace se ivesc sciri despre măsuri militare din partea Rusiei, care ar avè de scop întărirea esențială a puterilor militare rusești în guvernamentele rusești ce zac în fața graniței austro-ungare. În formă precisă le-am aflat aceste sciri în timpul mai recent în foile germane bine informate și acele ar primi o directă adevărire autorizată din partea rusească, dacă s'ar adevări, că ele au fost înregistrate și în oficiul „Dnievnik-Warszavski“, care de sigur aduce numai sciri militare autentice. Aceste sciri ar sta, la toată întemplantarea, în contradicție însemnată cu iubirea de pace ce se accentuează din toate părțile și cu speranțele la o reacțiune lămuritoare și liniștitoare a întîlnirii ce a avut loc nu de mult în Berlin. Ar fi însă de a se aștepta, întru cât ar pute această convenire înfăptui asupra măsurilor, care s'au făcut între alte premise. Cât privește pe Austro-Ungaria, pentru ea e normativ pronunțamentul atât de hotărît și neechivoc al celui mai nou mesagiu german despre hotărîta scîrbă, de a altera pacea vecinilor sei prin atacuri violente. Ori-și-care amic al păcii n'ar pute decăt să regreta, dacă concentrări de trupe mai extinse ne-ar face să ne temem de o amenințare serioasă a graniței noastre și ne-ar sili a pune întrebarea, dacă grija indispensabilă pentru siguranța monarhiei nu pretinde măsuri corespunzătoare și din partea noastră, spre a nu rămîne îndărătul pregătirilor amenințătoare și neprovocate ale vecinului.“

Același organ oficios, „Fremdenblatt“, publică mai departe o telegramă din Berlin de următorul cuprins:

„Kölnische Zeitung“ aduce din mîna unui redactor militar al ei un articol asupra situației la granița austro-rusească, în care dovedește prin cifre, că raportul puterii armate a ambelor părți este ca 1 : 3, adică circa 46,000 oameni în partea austriacă și 130,000 în partea rusească. „Kölnische Zeitung“ aduce următoarele date detaliate: Actualmente se află la granița ruso-galițiană următoarele trupe: Corpul de armată XIV. Lublin: divisia 17 Siedlee, divisia 18 Lublin. Corpul de armată XI. Luzk: divisia 11 Luzk, divisia 32 Ștomir. Corpul de armată XII. Kiev: divisia 12 Veșibușe, divisia 33 Kiev, divisia Casacilor de Don 1 Samostj, divisia de cavalerie 11 Dubno, divisia de cavalerie 12 Kiev, divisia de cavalerie 13 Lublin, brigada de tunari Tulcin. Aceste corpuri etc. dau pe picior de bătaie, computându-se numai combatanții, ear' nu și puterea de alimentare, la olaltă 108,200 oameni infanterie, 14,300 cavalerie și 336 tunuri. Pre lungă acestia au să se compute încă în partea rusească trupele ce formează paza graniței, care de sigur se pot lua cu 6—8000 oameni

„Pester Lloyd“ dîce, că și acest articol al foii inspirate e a se aduce în legătură cu năsuința cercurilor normative, de a atrage atențiunea asupra evenimentelor dela granița rusească.

Toate dîarele din Viena și Budapesta sînt preocupate în mare măsură de aceste evenimente și aproape toate constataază seriozitatea situației pentru monarhia austro-ungară. „Neue Freie Presse“, care din când în când se inspirează și ea dela oficiul nostru de externe, dîce, că decăt consilierii Țarului ar fi pîtrunși de dreptate, ei ar recunoaște moderațiunea politice austriace.

„Prințul de Battenberg a fost alungat, și Austro-Ungară, în ciuda simpațiilor ce le aveau toți pentru acest principe, nu și-a ridicat nici degetul cel mic, spre al susține. Candidatura prințului Ferdinand de Coburg a fost cu rezistență împinată, și dacă aqi l'ar ajunge soartea antecesurului seu, Austria, care n'are misiunea, de a numi și de a răsturna domnitorii din Bulgaria l'ar lăsa să meargă în pace. În Sîrbia a venit la putere un cabinet Ristici, și Austria n'a făcut nici cea mai mică încercare, de a împedea această schimbare a persoanelor. Austria se ține cu cea mai mare credință și aproape cu teamă între marginile dreptului internațional și nici dușmanii monarhiei nu vor pute constata nici măcar o transgresiune ori vre-o abatere de pe terenul tratatelor. . . .” Revenind apoi la comunicatul oficios despre necesitatea mē-

surilor corespunzătoare din partea monarhiei noastre, foaia vieneză termină astfel: „Istoria tuturor cercurilor politice dovedește, că de greu este a mîntui pacea, când campaniile diplomatice sînt odată însoțite de pregătiri militare. Situația s'a întunecat din nou. Austria se razimă de o politică a abstenței, ea are aliați puternici. Răzimați de imperiul german, noi încă tot ne temem de războiu și de toate purtările și grozăvenile lui, dar' nu ne temem de dușman. Dacă Rusia va ataca pe Austria, ea se va înțepa și de ascuțișul baionetei germane. Singur aici mai zace credința noastră într'o pace. Dacă aceasta speranță ar fi greșită, monarhia noastră ar avè să se aștepte la vremuri serioase“.

Un interesant incident s'a petrecut dîlele aceste și în „Reichstag“-ul german! La ordinea dîlei era discuțiunea asupra ajutorării familiilor soldaților convocati la arme. Deputatul liberal Baumbach vorbi de necesitatea, de a ajutama și familiile rezerviștilor ce sînt convocați în timp de pace la deprindere de arme. — La aceasta răspunse ministrul de războiu Bronsart: „Da acesta este un lucru mai urgent, dar' numai întru atîta, întru cât în momentul acesta avem pace, și n'avem încă războiu; dar' e probabil, că războiul va sosi mai curînd, ca viitoarele exerciții de pace, și eu cred, că o lege, care stabilește raporturile aceste pentru cazul unui războiu, care poate să sosească în fiecare dî, e mai urgentă chiar și din cauză, că se tractează de absentare mai lungă dela familii“.

Din toate aceste se vede, că punctele negre earăși s'au îngrămădit pe orizontul politic și cel mai de aproape viitor va arăta, dacă acele vor dispăre de astădată fără bubuitul tunurilor și fără vîrsare de sînge.

Scandalul din Arad.

Cetitorii nostri își aduc aminte, cum „Kolozvár“ din Cluja intervenit în „crisa“ școlai de fete din Sibiu, constatînd cu părere de bine, că elementele „patriotice“ au reușit să depărteze dela școala de fete pe Slavici și pe ceilalți aderenți ai „Tribunei“, afară de Albin, pe care Clujenii îl cunosc din procesul de presă, pe care l'a avut fiindcă nu voise să bage în încercături pe un corespondent al „Tribunei“

Ceea-ce s'a întemplant la Sibiu se întemplant la Arad în dimensiuni mai mari.

Discuțiunile privitoare la „reuniunea de femei“, devenită acum din națională-română confesională greco-orientală, au trecut din presa română în cea maghiară.

Guvernamentalul „Aradi Közlöny“ publică în numărul dela 5 Decembrie a. c. o declarațiune subscrisă de d-na Hermina Popovici Desseanu, presidenta, și dl Ioan Beleş, secretarul comitetului provisor.

În declarațiunea lor, acești reprezentanți ai „reuniunii române de femei“ acuză față cu publicul maghiar pe o damă din societatea română arădană, pe d-na Letiția Oncu, că a sus-tras oare-cum fondul reuniunii, de oare-ce, fiind în mai multe rînduri provocată să dea, ca casieră, socoteala despre sumele încurse și să le depună la cassa diecesană, d-sa nici socoteala n'a dat, nici banii nu i'a depus, nici măcar la ședința comitetului nu s'a prezentat.

Și dacă asemenea lucruri se dîc în coloanele unui ziar maghiar, poate ori-și-cine să-și închipuească, ce se va fi dîcînd între patru ochi și ce fel de lucrare se va fi petrecînd prin ascuns pentru discreditarea celor ce susțin caracterul național român al reuniunii.

Vedînd deci cele publicate în „Aradi Közlöny“, d-nei Letiția Oncu nu i'a rămas decăt să publice tot în coloanele aceluia ziar și cât mai neîntârziat, — în numărul proximo, — următoarea întîmpinare:

„Vedînd în numărul de aqi din „Aradi Közlöny“ declarațiunea în cestiunea „reuniunii române de femei din Arad și împiegurime“ publicată de d-na Hermina Popovici Desseanu, ca presidentă a comitetului provisor și de secretarul Ioan Beleş, am onoare a da publicității un extras din scrisoarea, pe care i'am adresat-o presidentei Hermina Popovici Desseanu în cestiunea socotelilor:

Arad, Ianuarie 14 1887.

Onorabilă presidentă! Viul interes, pe care-l am pentru reuniunea noastră, în al căreia interes m'am angajat a conlucra, — mē silesea a

Vē adresa următoarele rînduri. — Au trecut două luni de când statutele reuniunii s'au înapoiat (dela guvern); e timpul suprem să ne punem pe lucru. Înainte de toate Vē rog să luați măsuri ca comitetul să se întrunească cât mai curînd, ear' aceasta din mai multe motive urgente, dintre care îmi iau voia a Vē înșira următoarele: I. Trecînd anul 1886, ca casieră a reuniunii, doresc și mē simț dator a-mi prezenta comitetului socotelile; II. Urmînd să se țină, în virtutea §-ului 14 al statutelor, adunarea generală în luna Februarie, e de trebuință să facem pregătirile cu urgență și să luăm măsurile convenite, ca femeile, care vor să se înscrie ca membre, să o poată face aceasta până atunci etc. — Stimabilă doamna! — După cele întemplate, ca în rîndul trecut, Vē rog și acum, ca să convocați comitetul într'un local, în care putem să ne prezentăm cu toate. Primiți etc. — Letiția Oncu m. p.

La această invitare până în dîna publicării socotelilor mele n'am căpătat nici un răspuns din partea presidiului, n'am fost nici odată invitată să-mi dau socotelile, într'un cuvînt, comitetul n'a ținut nici o ședință, în care cercetarea socotelilor ar fi fost pusă la ordinea dîlei, — îmi susțin deci și pe mai departe afirmările făcute în cestiunea socotelilor și declar de neadevăr rate afirmările publicate de presidentă și de secretar.“

Atât din declarațiunile făcute de d-na Letiția Oncu.

Pentru ori-și-ce om cu sentiment de dignitate și mai ales pentru ori-și-ce femeie deprinsă cu buna cuviință este un lucru de sine înțeles, că nu rămîne decăt să stai la tine acasă și să te retragi dintr'o societate, care tole-rează în mijlocul ei pe urțitorii de scandal.

Cât pentru individ cestiunea e deci ea prin sa rezolvată: cel-ce nu vrea să-și facă treabă cu ori-și-cine, cel-ce nu vrea să se expună la insulte, cel-ce nu vrea să fie calumniat și țîrît în noroiul ulițelor, cel-ce nu vrea să se sfîdească în loc de a discuta ori a conversa, omul ori femeia, mai ales femeia, care ține la decor, rămîne acasă în cubul său tăcut și liniștit și trăiesce, pe cât se poate, în retragere.

Această rezolvare însă poate să fie în interesul „reuniunii maghiare de cultură“, nu e însă în interesul tinerei societăți române culte.

Trebuie să ne gîndim deci cu toții, cum și în ce fel vom pute scăpa de înfrîurirea elementelor, care fie prin lipsa lor de bună educațiune, fie prin felul lor ușuratic, fie prin pretențiunile lor exagerate turbură armonia noastră socială și nu ne lasă să trăim în pace.

Bihorul și maghiarisarea.

(Urmare și fine.)

În B. Uileac Maghiarii sînt în majoritate și totuși de primar s'a ales un Valach, care nu scie nici un cuvînt unguresce, urmează dar', că fiecare maghiar trebuie să învețe valachesc, dacă vrea să comunice cu primarul. (După cât scim noi primarul din aceea comună vorbește unguresce destul de bine. Red. Trib.) Nu voim prin asta a înțelege, ca în cutare sau cutare comună poliglotă să nu se aleagă și un primar valach, dar' cerem cu stăruință, ca ori-care să fie primarul dînsul să vorbească bine unguresce. În comuna Feniș majoritatea locuitorilor e maghiară; primarul e maghiar, dar' vorbește foarte bine valachesc, ba adese-ori din preocupățiune chiar și cu Maghiarii valachesc stă de vorbă. Dar' să ne oprim aci, nu ne este permis să înfectăm generositatea maghiară.

E curios, că la greco-catolici și greco-orientali serviciul divin se celebrează în limba valachă, prin urmare toți acei Maghiarii, care odată au intrat în sinul acestor biserici din cine scie ce motive personale, în cetul cu încetul se asimilează cu majoritatea covîrșitoare a Valachilor. Trist adevăr! Dar' să nu desperăm, va veni timpul când se vor schimba treburile, când chiar și în bisericile greco-catolice și greco-orientale serviciul divin se va celebra în limba maghiară, ba chiar se vor înființa eparhii greco-catolice și greco-orientale maghiare.

Trebuie să ne punem umăr la umăr pentru desvoltarea conștiinței naționale. Câtă vreme e încă în leagăn copilul să-și vorbim de patriotism și de naționalism. Limba maghiară să fie dominantă în tot locul, în casa lui D-șeu, sub cerul liber, în familie, în așezăminte culturale, cu un cuvînt pretutindenea numai limba maghiară să rîsune. Fiecare Maghiar la toate ocaziunile să fie un apostol al maghiarismului. Să-1 ier-tăm pe patricidul dacă e maghiar, — dîcea Széchenyi — se afle mîngăiere ucigașul sau hoțul în judecata prea atenuantă a deapropelului seu; să-1 osîndim însă cât se poate de aspru pe acela, care nu apără cauza și interesele maghiarismu-

lui, pentru că acela este un om imposibil pentru dezvoltarea maghiarismului și a patriotismului.

Valahii sînt atât de îndărătnici încât chiar dacă posed limba maghiară nu fac mare paradă din ea, ear' noi două trei vorbe valache ce le pronunțăm ca vai de noi le întrebunțăm foarte des în conversația noastră zilnică. *Pe acela, care se îmbulzeste pe noi sau trăiește după noi, să-l sili- tim să învețe și să vorbească ungurește.*

Să fim însă cu băgare de seamă, să nu ne prea încredem în Valahii noștri ipocriți. Un Valach, care de altminterlea trece de un om conciliant, răspundând la un adevăr necontestabil al celui mai distins membru al consiliului nostru comitatens a șis între altele: „Nu e de lipsă ca noi Românii să aședem Ungaria până la Tisa. Această parte a Ungariei e de mult a noastră”. Halal să-i fie, că până acum dragă Doamne nu ni se pare, că acest pămînt e valach, dar' nici habar n'avam, că ni-l va pute răpi cineva.

E însă o cestiune de prudență, ca să ne îngrijim în a cui mână se află aședemintele culturale valache, în deosebi să fim băgători de seamă la cele ce se petrec în teologiile și în preparan- diile (școală normală inferioară) valache. Nu voiu prin aceasta să suspectez preparandia valachă din Oradea-mare, care grație patriotismu- lui directorului ei (Canonicul gr.-cat. Lauran. Red. „Trib.“), dă exemple de înaltă iubire de patrie.

Să deșteptăm pretutindenea naționalismul maghiar, să-i ținem în continuă agitațiune pe apostolii patriotismului maghiar și să strigăm: *Scoala-te Doamne! altcum perim!*

Dacă te scoli: poruncese vînturilor și mărilor... și rassa maghiară va trăi și va în- fiori în această patrie.

Cronică.

Numire. Tribunalul reg. din Bichiș-Giula a numit de translator pentru limba germană pe avocatul de acolo Dr. Armin Berényi.

Camera advocațională din Brașov aduce la cunoștință, că avocatul din Aiud Nicolae Gaetanu, la propria cerere, a fost șters din lista camerei advocaționale din Alba-Iulia și s'a primit în lista camerei advocaționale din Brașov cu locuința în Brașov.

Fundațiunea Șulțiană din Blaj a cum- perat domeniul dela Iernut cu 120,000 fl.

Spaima celor dela putere. Diarul croat „Agramer Tagblatt” scrie, că limbajul violent al presei din București contra Maghiarilor neliniștește sferile din Ungaria. Celor mai multe dintre diarele bucureștene le este detras debitul postal pentru Ungaria.

Pensionările dela căile ferate ungu- resc. Cetim în „Pester Lloyd” aceste: „Mai multe diare au adus scirea, că de curînd s'au pus în pensiune vre-o 80—90 de amplotiași dela căile ferate ungare. Pe basa informațiilor, pe cari le-am primit din locuri competente, sîntem în stare de a împărăși, că această scire e cu totul neadeverată și numai așa s'a putut scorni, că direcțiunea căilor ferate a fost însărcinată încă de mult din partea ministerului de comunicațiune: ca să scoată din post pe toți acei amplotiași, care nu pricep limba ungurească, dacă ei nu vor pute să învețe limba până la un termi- anumit. Acest termin a fost prelungit de mai multe ori, și după-ce direcțiunea la examenul cel mai nou de limba maghiară a aflat vre-o 11 amplotiași, care nu sciau vorbi ungurește și nu o posed în măsură trebuincioasă pentru împli- nirea oficiului, au fost dați afară din postul lor.” Scirea e cu totul neadeverată, cum dice „Pester Lloyd” și totuși așa a fost! Al naibii se potri- vesc dișele acestui diar cu vorba aceea: „Și-mi mamă, că sînt gușată, ca să nu-ți dic, că — ori-cum succeși lucrul, tot mania maghiarisării ese la iveală!

Ministru de comerț contele Szécheny pătinesce de vre-o câteva zile de o boală, care nu-i îngăduie să ese din odaie. Deja de mult timp pătinesce contele Szécheny și suferințele lui s'au agravat prin munca cea grea și conti- nuă. Cu ocaziunea unei consultațiuni, i-au spus medicii, că boala nu e primejdioasă și să poată ușor delătura, dacă pacientul se va feri în timp de 4 săptămîni de ori-și-ce lucru ostenitor, ca astfel se petreacă acele săptămîni într'o absolută liniște corporală și spirituală.

Constituire. Ni se comunică constituirea comitetului societății academice „Junimea” din Cernăuți pe anul administrativ 1887/88 în urmă- torul mod: La adunarea generală din 23 Noem- vrie 1887 s'au ales ca president stud. jur. Flor- ian Lupu; vice-president: stud. jur. baronul Alecu de Hurmuzachi; secretari: stud. jur. George de Gallin și stud. jur. Nicu Dionisie de Preda; cassar: stud. teol. Petru Barbu; controlor: stud. jur. Demetriu Procopovici; bibliotecar: stud. jur. Victor Haideiu; econom: Nicu V. Blăndu; în comisiunea literară: stud. teol. Petru Barbu, stud. jur. Ioan Bumbac, stud. phil. Grigori Filimon, stud. teol. Romul Nestor și stud. jur. Nicu D.

de Preda; în cea revisuitoare: stud. teol. Eu- sebiu Andriciuc, stud. jur. Demetriu Popovici și stud. jur. Gavril Telega.

Regina României a oferit artistului Co- quelin manuscrisul tractatului M. Sale asupra Artei dramatice, care va apăre în curînd în Paris în ediție de lux.

Principele Murat. Petrece în București de mai mult timp. A. Sa s'a hotărît a petrece sezonul de earnă în capitala României.

Viață lungă. În ziua de 2 Noemvrie 1887, a încetat din viață, la comuna Băbiciu, din județul Romanți, femeia Petra Diaconescu, în etate de 102 ani.

Artistul Coquelin va pleca pentru o serie de reprezentațiuni și la Galați. Publicul bucureșean îi face ovațiuni splendide. Fiecare seară în câte un ospel al cremei societății bucureșene are loc o adevărată serată artistică. Regina României a întrunit altaltăieri în palatul regal preste două sute de persoane la serata artistică, aran- giată cu concursul lui Coquelin.

O crimă nenaturală. În Budapesta! O fată de 28 de ani a fost transportată șilele trecute la spitalul Rochus, mai moartă. După câteva minute fata a murit. Medicii după mai multe cercetări au constatat, că fata a murit în urma unei crime nenaturale, avînd atacate toate membrele interne ale organelor genitale; s'a făcut cercetare și s'a aflat, că o moașă diplomată, Ana Isák, a fost vinovată cu uciderea fetii. S'a desco- perit, că această moașă de mult își profesio- nează drăceasca ei măiestrie de a ucide, copiii din pînțele mamei lor, de multe-ori i-a succes, dar' încercarea cu această fata i-a fost fără noroc. Moașă a fost imediat prinsă, și aruncată în temniță.

Conferența internațională pentru exami- narea convențiunii protegiilor marocani se va deschide cam la mijlocul lui Ianuarie 1888 în Madrid. Negocierile pentru deschiderea acestei conferențe au fost favorabile și maioritarea pu- terilor europene s'a aflat învoite de a participa la conferență.

Șșirea d-lui Grévy din Elysée. Se scrie din Paris: Indată ce se anunță d-lui Grévy, că mesajii și s'a cetit camerei și, că aceasta l'a ascultat în tăcere, fostul președinte și-a început pregătirile de plecare și a spus, că nu va primi decât ministrii. Când acestia se prezentară, răs- punde la condolențele d-lui Rouvier dicînd, că în toată această afacere regretă mai mult, că- derea unui minister la care ținea. Dautresme îl asigură despre neschimbata lui afețiune, dicînd- u-i: Sînt din aceia care înșoțesc pe cel cădut până la sfînta Elena. Casul nu e acesta, — răspunde Grévy eșind din Elysée, fostul preșe- dinte nu lăsa să i-se facă onorurile militare dicî- cînd, că nu mai era nimic. Era șese ceasuri când trei trăsuri porniră dela Elysée. În cea din- tăiu era Grévy cu soția sa; în a doua cassa mi- litară; în a treia Carle, directorul diarlului „la Paix”. Cassa militară se despărți de d-l Grévy la poarta palatului din avenue de Jena. — Des- părțirea fu în adevăr mișcătoare. Grévy prîndi în familie, dimpreună și cu Wilson. Plecarea lui din Elysée a rămas neobservată de populație.

Dinamit în teatru. Diarul „Pester Lloyd” primesce din Petersburg următoarea telegramă, cu datul de 6 Decemvrie: „Cu cea mai mare siguranță se vorbește, că sub teatrul Mariei, pe care s'a indelectic țărul a-l cerceta mai dee, s'a aflat mai multă cantitate de dinamit. Fapta este, că teatrul e supravegheat cu mai multă atențiune ca până acum, și cu deosebire la loja imperială, s'au luat cele mai aspre măsuri de precauțiune.

O situațiune penibilă. Cetim în „Nem- zet”: În Sofia se comentează foarte mult urmă- torul cas: Sub-consulul german, însărcinatul de ataceri al Germaniei, plimbându-se șilele trecute prin stradă a convenit cu principele Ferdinand. Consulul cu toate că are cunoștința personală cu principele, totuși nu l'a salutat. În cercurile curții, acest cas a produs o iritațiune strașnică.

Un vapor stricat. Se scrie din Seva- stopol, că monitorul Ecaterina II. care a sosit acolo la 25 Octomvrie s'a constatat a fi foarte deteriorat. Monitorul a primit o lovitură gravă pe o stîncă în fața Balaclavei. O comisiune în- tocmită pentru a ancheta cauzele accidentului, la prima inspecțiune a făcut un raport, prin care conchide, că monitorul e foarte rău construit și că mișcările sale sînt foarte neîndemănate din cauza unei calcule greșite ce s'a dat schele- tului vasului. Acest monitor a costat suma de 20.000.000 franci.

Un doliu național spaniol. Celebrul to- reador spaniol Frascuelo, care a fost rănit la o cursă de tauri, n'a putut scăpa din primejdia de moarte. Spania, de trei zile, e în doliu. Medicii sperau să-l vindece, pentru-că Frascuelo mai fusese rănit în multe rînduri, și chiar mai greu decît în acest rînd. Corpul îi era tot acoperit cu cicatrice. Frascuelo împărția cu Lagartijo titlul ono- rific de „primier espada” al Castiliei și Arago- niei. Acești doi toreadori aveau fiecare partizanii lor fanatici, care nu arare-ori se luau la pînă și la eșșirea din circ. Lagartijo rămâne acum singur, fără rivali.

Nuntă cu moarte. În satul sərbesc Coi- tovic, doi feciori voiau să aibă de nevastă pe una și aceeași fată. Erau rivali de moarte; în urmă Pero Radocay a rămas învingător și în 24 Noemvrie s'a cununat cu fata. În noaptea nunții, pe când jocal curge mai vesel, a strigat cineva de afară de sub fereastră: „Pero, ești până în ogradă să ne împăcăm!” Era rivalul învins, Misco, și chemă pe mirele. Pero a eșșit cu doi tovarăși afară, dar' abia a pus piciorul preste pragul tinții, când Misco a prins pe Pero și doi ortaci ai săi pe cei doi ortaci ai mirelui! de șapte ori a descărcat Misco revolverul în capul lui Pero și l'a lovit cu o măciucă, până-ce i-au sburat creierii în toate părțile. Cei doi feciori, care au eșșit cu mirele din casă, încă au fost greu răniți. La strigătele lor și la descărcăturile re- volverului, au eșșit nuntașii toți afară; Misco uci- gașul a fost prins și transportat în aceea noapte chiar la pușcărie.

Până unde se poate ajunge cu sgar- cenia. Dilele trecute a murit la Petersburg un btrăn general, care de multă vreme trăia într'o cocioabă miserabilă, lăsând pe toți să creadă că era sărac lipit. După moartea lui se găsiră ascunse în diferite locuri prin casă 1,200.000 de ruble în bani și documente relative la propieta- tea unor terenuri în preț de 1,700.000 ruble; în total o avere de vre-o șecea milioane de franci. Moștenitorul e un nepot care avea de obicei se duca cănelui generalului resturile prîndului seu, ca se cruțe unchiului această mică che- tuială.

D. Ristic

despre

România.

(Urmare.)

Cătră această epocă Rusia și Austria fuce- peau să-și concentreze trupele pre lungă frun- țările române, sub pretextul mai mult sau mai puțin plausibil de a preserva țările lor de miș- cări revoluționare, pe care preîndeau, că le-ar fi constatat în principatele-uite. Această con- centrare de trupe austriace și ruse pe frunțăile române se face, că a făcut pe sublima Poartă să trimită și din partea sa trupe pe Dunăre. Ea se hotărî la aceasta mai mult prin gelosie, decît pînă de necesitatea de a-și afirma au- toritatea sa. Neputînd să procedă la o ocupare a provinciilor române, ea voia cel puțin să im- pedice ca nici o a treia putere să nu facă un asemenea demers.

Cu toate acestea, Francia se arată ostilă la ori-ce idee de ocupație străină; — pe cînd Lord Russel declara la Londra: „că după tra- tatul dela Paris, o ocupație a menționatei pro- vincii nu s'ar pute face decît cu consentimentul puterilor garante și în acest cas, Turcia singură n'ar fi executat-o”. Înse se pare că principele Gorceacoff era de o părere contrară, căci făcî pe ambasadorul rus la Constantinopol să prevadă eventualitatea unei apropiate ocupări a Valahiei și Moldovei.

În asemenea condiții este evident, că po- sițiunea principelui Cuza nu era tocmai plăcută; ea se putea resuma astfel: în afară: în con- flict cu Turcia și rîu cu cele 3 puteri ale Nordului, — în lăuntru: în luptă pe față cu par- tidele desorbite(?), care aveau a combata prin- cipiile boierilor.

Principele Cuza se hotărî de a dărîma edi- ficul nesigur al aședemintelor existente, și în 2 Maiu 1864, aboli constituția acordată de cătră Europa în 1858; proclamă libertatea țerănilor și făcînd apel la popor pe calea plebiscitului, — ceea-ce îi isbuti complect — făcî un pas decisiv ducîndu-se la Constantinopol.

Sosirea principelui român în capitala suze- ranului seu avî un efect extraordinar pentru inimicii sei interiori, în timp ce ea desarma pe adversarii sei din afară, înainte chiar ca atât unui cît și alții să fi putut să-și revină în sine din turburarea, în care îi aruncase lovitura de stat a principelui. Căci dacă antagoniștii sei in- teriori au făcut apel la Sultan prin petițiunea lor faimoasă, el, principele lor, făcî apel și la Sultan și la poporul român; și dacă adversarii lui exteriori nu avură pentru dînsul nici o con- siderațiune, după-cum au adevér-o prin actul lor internațional citat, principele se adresă de astă- dată direct suzeranului seu spre a obține sanc- țțiunea sa asupra noiei stări de lucruri ce el crease prin sufragiul universal al poporului seu.

În general era admis, că Napoleon al III-lea era unicul, dar' puternicul seu protector, care îl consiliase pe principele Cuza să facă acest drum la Constantinopol. Că această propunere era adevărată sau nu, nu se scie, ceea-ce e sigu însă, e că împăratul Francezilor aprobă idea Alteiței Sale, fiindcă în momentul, în care sosirea despre sosirea principelui ajunse la Constantinopol, venind din Paris, reprezentantul Franciei a șis cu un aer satisfăcut: „eată ce consilii scie să dee împăratul meu”.

Sultanul uită numai decît toate vechile păcate ale principelui, vasalul seu; el ordonă ca să se facă Alteiței Sale o primire ospitalieră și deosebită. I-se puse la dispoziție cel mai frum- mos palat de pe Bosfor (la apele dulci din Asia), care nu servise mai înainte decît o singură dată la recepția marei duce Constantin. Sublima Poartă nu lăsa să-și scape asemenea ocaziunea de a exprima, în organul seu oficial „sentimentele sale de viaă mulțumire”, pentru visita principelui român.

De-altminteri putea să fie altfel? Cum ar fi putut oamenii politici turci să nu fie mulțumiți în fața unui eveniment, care măgulia amorul propriu și înaltul prestigiu al suzeranului. Era, în adevăr, o plăcută sur- prisă pentru nervatul împărat al împăraților;

era bine venit pentru operațiile financiare ale lui Fuad-Pașă: era, în fine, avantajos pentru credi- tul Turciei!

Înainte de a pleca, principele Cuza anunță Poartei că el îi va da oral explicațiile asupra schimbării constituțiunii ce el acordase țerii sale.

Cu toate acestea, în mijlocul strălucitei re- ceptii și a sərbătorii ce i-se făcî, principele a avut de învins multe greutăți. Aceasta cel pușin 'mi-s'a părut mie cînd i-am prezentat omagiile mele. Principele nu mai dicea ca a doua și după sosirea sa la Constantinopol „că ar fi tre- buit să vină cu principele Sərbției”. În cursul con- versației, Alteița Sa mi-a șis, din contra: În adev- ăr eu nu înțeleg pe oamenii acestia; de pe ma- lurile Dunărei ei ar auș un alt limbaj cu to- tul; noi trebuie să ne înțelegem și să ne dăm noi înșine ceea-ce ne trebuie”.

Deja principele voia să părăsească capitala turcă și să lase puterilor grija de a aprecia constituția sa nouă, aprobată de poporul român, sperînd într'un rezultat favorabil mai cu seamă din cauza sprrijinului ce socotia că va primi din partea reprezentantului Franciei.

Principele Cuza era un om cu nesfîrșite resurse, neînlăturînd nici un fel de mijloc.

În situația sa mai mult ca dificilă el avî adesea recurs la mijloace, care, fără să fie totdea- una demne, erau cu atât mai mult eficace. El se hotărî de a încerca tot și întră cu îndrăzneală în vîrtețul politicii serauiului. Îmbrăcî în civil și întovărășit de un adjutant, principele se duse să facă vizită d-nei Aristarchi-Bey, principesa de Samos. Aceasta damă echivala aproape cu o putere, mai întăiu prin marea influență ce avea asupra lui Bulver, și în urmă din pînina si- tuațiunii bărbatului seu, care era medical Sul- tanului. (Va urma.)

Din public.*)

Invitare de prenumerațiune

la

„Cuvîntări bisericesci și funebreale”

Tomul II.

Indemnat de sprrijinul care l-am avut cu edarea Tomului I. al „Cuvîntărilor bisericesci și funebreale” m'am hotărît a deschide prin aceasta abonament și la Tomul al II-lea, care va apăre nesmintit în 15 Februarie 1888 v., se înțelege dacă voi fi asigurat prin abonamente.

Tomul al II-lea va conține 22 de cuvîntări. Prețul unui exemplar e: 1 fl. v. a. cu porto solvit la adresa mea înainte până la Ianuarie st. v. 1888.

Exemplare neprenumărate nu se vor tipări. Kétegyháza, 23 Noemvrie 1887.

Ioșif Ioan Ardelean, paroch român gr.-or. în Kétegyháza (comit. Békés.)

Certege (Munții-apuseni), 5 Decemvrie 1887.

În corespondența din Munții-apuseni, apă- rută în coloanele „Tribunei” Nr. 257, unul sub numele „Cuncetator” dice, că am dat la „kultur- egylet” 50 fl. v. a., ba mă provoacă a-i spune, că minte ori ba; la ce îi răspund următoarele:

În comitatul Turda-Arieș s'a făcut un fond pentru pensionarea funcționarilor comitatensai, la care fond au contribuit mai mulți, ba și popora- țțiunea comitatului contribuie 1% la florin de dare**); la care fond și eu am dat 50 fl., și nu la „kultur-egylet”, după-cum dice dl „Cuncetator”, de oare-ce între funcționarii comitatensai nu sînt numai de ai „kultur-egylet”-ului, ci și de alții***); și dl „Cuncetator” susține, că a fost martor ocular, fi spun că minte și e un om, care îi place a ataca și pe unul și pe altul fără temei, și a culege vorbe de pe strade, că dacă era martor ocular de sigur vedea spre ce scop îi predau; încă odată îi spun că minte!

Nicodim Cothșel.

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primește răspunderea.

**) Contribuțiunea de 1% s'a votat de consiliul co- mitatens pentru „kultur-egylet”. — Red. „Trib.”

***) Și anume, cari sînt acei „alții”? — Red. „Trib.”

Posta ultimă.

Viena, 7 Decemvrie n. Împăratul a amănat plecarea la Budapesta, de oare-ce aici se vor ține sub presiuli Ma- iestății Sale consultări militare, la care vor participa și coman- danții de corp. Ordinea de șis a acestor consultări va fi: ce măsuri sînt a se lua în contra Rusiei. Archiducele Albrecht, chemat special din Arco, conferează cu Kálnoky și cu Bylandt.

Sofia, 7 Decemvrie n. Organul revo- luționar bulgar „9 August” provoacă pe toți Bulgarii a ucide pe princesa Clementina, în întoarcerea ei spre casă. În apelul respectiv se dice: Bulgarii au un drept, de a înălătura pe acela, care lucrează în contra intere- sselor lor. Și pe această femeie btrîină trebuie să o ajungă soar- tea aceasta, dacă va căde în mâ- nile cuiva”.

Redactor responsabil: Adrian Casoftanu.

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

— 19 Decembrie st. n. a. c. imobilele lui Isza Gyorghevi...

— 5 Martie st. n. 1888 imobilele lui Ioan Orosz...

Concurs:

— Un post de oficial la oficiul de dare din Chezdi-Oșorheiu...

Extras bisericesc-scolar.

Post vacant.

— Postul de preot la parochia de clasa primă din comuna Toracul-mic...

Economic.

Portulaca cu florile mari.

Plantă foarte lesne de cultivat, cu florile numeroase, frumoase și variate...

Cresce foarte mică și se acopere toată vara și toamna cu o mulțime de flori simple sau involte...

Sunt o mulțime de varietăți de portulacă, învârgate, pătate, pistruite, galbene, albe, portocalii, rose, roșii etc.

Cultura lor e cea mai lesnicioasă; se adună semințe de diferite varietăți...

Povățuesc de a se arunca semințele de preferență prin curți pavate...

Un amator de flori.

Piața din Sibiu, 6 Decembrie. Grâu hectolitru 74—80 chilo fl. 4.60 până fl. 5.40...

Piața din Făgăraș, 2 Decembrie. Grâu frumos hectolitru fl. 5.— până fl. 5.60; grâu mestecat fl. 3.80 până fl. 4.50...

Piața din Sighișoara, 5 Decembrie. Grâu curat hectolitru fl. 4.50 până fl. 5.—; grâu mestecat fl. 3.30 până fl. 3.60...

Târgul de rimători în Steinbruch. În 6 Decembrie n. s'a notat: unguresci bătrâni grei 43.— cr. până 44.— cr. unguresci grei, tineri 44.1/2 cr. până 45.1/2 cr...

grei 42.1/2 cr. până 43.— cr., transito de mijloc 42.— cr. până 42.1/2 cr., transito ușori 40.— cr. până 41.— cr...

Cursul pieței din Sibiu

Table with columns: Hartie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusești, Cump., 8.43 vend., 8.48, 11.20, 10.25, 1.09, 1.10

Piața cerealelor din Portul Brăila.

Table with columns: Vendedorii, Cumpărătorii, felul, hectol., pretul lei în aur, Emberico, Grosovici, Emberico, Curvisiano, Gardeli, P. Arion, Tetene, Cușof, Violato, Cotti, Grosovici, Geavidi, Samaritan, Mila et fiu, Verona, Acatos, G. Mendl, Chrisoveloni, Pauli, Săcără, Orđ, Ovės, Petricioni, Grâu, Porumb, Săcără, Orđ, 7000 60 1/4, 1600 59, 4100 60, 2100 61, 2880 60, 2100 62, 1400 60, 6000 57 1/4, 2000 57 1/2, 5000 50 1/2, 4550 4/10, 4500, 700, 9.70, 8.15, 9.70, 9.80, 9.90, 11.50, 8.10, 7.85, 6.05, 6.35, 5.50, 6.90, 4.85, 7.85

Bursa de București.

Table with columns: 5 Decembrie — 4 oare p. m., Casa, Ultim, Renta rom. per 1875 5%, Renta română amort. 5%, Oblig. de Stat. C. F. R. 6%, Renta rom. (Rur. conv.) 6%, Împrumutul Municipal 5%, Scrișuri func. rurale 7%, Scrișuri func. rurale 5%, Idem urbane 7%, Banca Naț. (500 lei v. intr.), Soc. Dacia-Rom. (250 lei v. v.), Soc. de Asig. Naț. (200 lei v. v.), S. cred. mob. r. (250 lei v. v.), Soc. r. de con. (250 lei v. v.), Oblig. Casei Pensiuilor, Agio., 15 15

Schimb

Table with columns: Londra 3 luni, Paris 3 luni, Berlin 3 luni, Viena, Agio., 25.15, 25.36 1/4, 99.35, 100.07 1/2, 123.70, 124.35, 2.01 1/4, 15.75

Bursa de Budapesta

Table with columns: Rentă de aur ung. 6%, Hartie 5%, Împrumutul căilor ferate ung., Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Bonuri rurale ung., Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Renta de hartie austriacă, Losurile austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, Scrișuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina”, Argintul, Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterliigi

Bursa de Viena

Table with columns: Renta de aur ung. 6%, Hartie 5%, Împrumutul căilor ferate ung., Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Bonuri rurale ung., Bonuri rurale ung., Bonuri rurale ung., Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Împrumut cu premiu ung., Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Renta de hartie austriacă, Renta de aur austriacă, Losuri austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, Argintul, Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterliigi

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1887.

Large railway schedule table with multiple columns for routes (Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, Budapesta-Arad-Teiuș, Teiuș-Arad-Budapesta, Copsa mică-Sibiu, Sibiu-Copsa mică, Cucerdeea-Oșorheiu-Regh.-săs., Regh.-săs.-Oșorheiu-Cucerdea, Simeria (Piski)-Uniedoară, Uniedoară-Simeria (Piski)) and rows for stations and train types.

Nota: Numerii încuadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.